

kendte undersøgelser på fiskeriområdet. Fiskeriministeren kan, når det efter hans skøn af hensyn til sådanne undersøgelser gøres fornødent, midlertidig forbyde fiskeri — helt eller delvis — på mindre områder af søterritoriet, forsåvidt særlig ret til fiskeri ikke er til hinder herfor.

§ 23.

Tilskud til fangst og udsætning.

Stk. 1. Til fangst og udsætning af fiskeyngel og sættefisk i salte vande samt til klækning af yngel af saltvandsfisk og krebsdyr kan der af fiskeriministeren af statskassen anvendes et beløb, der fastsættes på de årlige finanslove.

Tilsyn m. v.

Stk. 2. Fangsten og udsætningen, som skal foregå under fiskerikontrollens tilsyn og efter dens anvisning, kan ske uden hensyn til forbudsbestemmelser i gældende fiskerilove og i de for fiskeriet oprettede vedtægter.

Regulerende bestemmelser.

Stk. 3. For de vande, hvor udsætning af fiskeyngel eller sættefisk finder sted, kan fiskeriministeren træffe særlige bestemmelser for fiskeriets udøvelse og for fredning af den udsatte fisk, derunder udstede helt eller begrænset forbud imod brug af rødspætte-, torske- eller andre vod.

Statistik.

Stk. 4. Fiskeriministeren kan endvidere fastsætte regler, hvorefter de, der driver fiskeri i det pågældende vand, skal afgive statistiske oplysninger om udbyttet af det fiskeri, der drives i dette vand, særligt af de udsatte fiskearter, samt fastsætte særlige kontrolbestemmelser for dette fiskeri.

§ 24.

Stier og veje, der fører til landdragningspladser.

Forsåvidt en kommunalbestyrelse finder, at anlægget af en eller flere offentlige stier eller veje, der fører til almindelige landingspladser for fiskere, er i den grad fornødent, at det almene vel må siges at kræve sådanne anlæg, kommer henholdsvis reglerne i lov angående gangstier i offentlige øjemed af 4. juli 1850 og i lov angående forpligtelse til jords afgivelse til offentlige biveje af 20. august 1853 til anvendelse herpå.

§ 25.

Ophalings-, oplags- og tørreplads.

Hvor der formenes fiskerne plads til ophaling af deres både, oplagsplads for deres bundgarnspæle og tørreplads for deres garn, og almindelig overenskomst derom ikke opnås, kan de forlange spørgsmålet, om og hvor en passende ophalings-, oplags- og tørreplads kan anvises enten på den udyrkede og for græsvækst blottede strandbred eller, hvor en sådan ikke findes, andetsteds i nærheden, afgjort på deres bekostning ved 3 dertil af retten udmeldte uvildige mænd, hvoraf mindst den ene skal være fiskerikyndig. Ved sagens afgørelse skal det tages under overvejelse, om der efter de forhåndenværende omstændigheder er tilstrækkelig anledning til at opfylde fiskernes begæring imod vedkommende ejers eller brugers protest, og iagttages, at afsavnet af den plads, der anvises fiskerne, ikke forvolder dens ejer eller bruger større skade eller ulempe end uundgåelig fornødent, og navnlig, at plads ikke anvises indenfor områder, hvis særlige erhvervsmæssige udnyttelse eller benyttelse til have, gårdsplads eller lignende er til hinder herfor. I øvrigt vil det ved anvisning af pladsen være at iagttage, at denne kommer til at ligge så nær som muligt ved det sted, hvor både og redskaber føres i land. Både ejer og fiskere er berettigede til at forlange, at pladsen skal indhegnes efter hegnssynsmyndighedernes anvisning. Er hegnet ikke opført